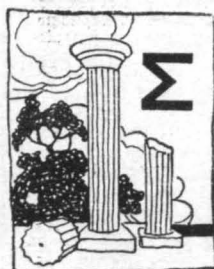

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΗ!

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

ΤΟΥ ΛΕ ΠΕΛΕΤΙΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ε λίγο ήρθαν να προστεθούν στην εργασία του ποιητή και μερικά ιδιαιτέρως μαθήματα Γαλλικής, τα οποία ο Βερλαίν έκανε σε οικογενείς των περιχώρων.

Τι ώρες της αναπαύσεως, ή συνάμειες στον κήπο του Αντριους με τόν εφημέριο της ένορίας, τόν αδελμοτάτο Κόλτμαν, έβνα ο σύσκαο τρέντι εμμαν με λευκή γενειάδα, ό όποιος μιλούσε πολύ καλά τή Γαλλικά, ήσαν όχι μόνον ευχάριστοι αλλά κι έπαφελές για τόν Βερλαίν. Τέλος, τό τραπέζι του Αντριους είχε κι αυτό τις ώμορφιές του, προς τις όποιες ό ποιητής κάθε άλλο παρά αδιάφορος ήταν. Έπειτα από έξιουα χρόνια, θιμιόταν άκόμα μ ρυτιές από τις έξαιρετικές λιχουδιές, τα άποικια έμονοφρούδες, τα ύπερσοα ρόστμμερ και τα άλατισμένα χορνά, τα κομμένα σε φέτες και παραγεμισμένα με χόρτα.

Άσφαλώς, ή τακτική ζωή ένε προήμα που θα μπορούσε να τό στήση κανείς σε καθ' άνωθρον. Η τάξις έχει πολλά άγαθά, άρεστές άναμωδές, μη πόσο εινε συχνά μονότονη! Ο Βερλαίν, μέσα στην καινούργια του αυτή ζωή, έμοιαζε με θηρίο που θαύμαστρο και γι' αυτό ήταν άξιοκλίστερος. Έπαιλιε και, άπό τόν Ισού του έαυτού του κι' ή πάλη αυτή, άνώτερη τών δυνάμεών του, τόν έστειλε ζε.

Ένα μήνα μετά την άγαξί του, ό Βερλαίν έγραφε στον φίλο του Ντελαί :

«Η ζωή μου εινε τρελλά γαλήνια... Έχω άλλοτε μια φοριτή άνάγκη γαλήνης, γιατί δέν νοιώθο άκόμα νάχο λυτρωθή από τις ήλιθιότητες μου του παρελθόντος. Γι' αυτό παλεύω με μια άγρια λύσσα να σαριώσω κάτω από τό παλιό Έγώ μου τών βρωτελλών και τού Λούδουιν.

Μά ή όμίη του δέν άργησε να πέσι κάπως. Στις άρχές τού έπομένου έτους, σ' ένα γράμμα του προς τόν Ένρί Μιελμόν, γράφει τα έξης : «Γάλην με κάθε θυσία, άποκάρκυνος άπ' όλα άποστραματική... Καί φορνωάδα. Είν' άλθβηνα βέβαια πως όπαρουν στον νέο αυτό τρόπο τής ζωής μου ώρες βαρείας κι' άνοουσις... Μά ή όγεία μου έχει άποκατασταθή, κάνω οικονομίες κι' έμοια τ' Άγγλίας.

Όταν, έπειτα από σαράντα δύο χρόνια, ρώτησαν τήν κ. Άντριους για τή άνάμνηση που είχε διατηρήσει από τόν Πάω Βερλαίν, ή λαμπρή έκείνη χροιά άπάντησε :

—Όταν ζούσε μαζί μας, δέν ήξερα πως ήταν ένας τόσο μεγάλος ποιητής. Περωόσε τόν καρπό του κενά τών άναστάσε περπάτους και γράφοντας σ' ένα σημειωματάριο.

Γι' αυτό τους περιλάττω, ό Βερλαίν ό ίδιος γράφει σ' ένα ποίημά του :

«.....Ο σοφός, που ξαναγύρισε άπ' τα πάθη, λίγο όπιστοστος προς τις εουήθειες, και όποιος πολιτισμός σου, προτιμεί τα τοπία.

Όσο γι' αυτά που έγραφε στο σημειωματάριο, ήσαν άπλούστατα τα ποιήματα που θα συμπληρώνουν την συλλογή του «Σοφία ή που θα έβαιναν θέσι στην «Άγία», τήν κατοική του συλλογή, Συγχρόνως, νοοόπιστος καθώς ήταν στη χριστιανική πίστι, ήταν τόσο ένθουσιασμένος μ' αυτή, όστε ό ένθουσιασμός του αυτός έμοιαζε με τρελλά.

Σχεδίαζε μάλιστα τότε να γράφει έναν δίλογοιο ύμνο για τήν Παρθένη, από τίσωρες-λέντε χιλιάδες στίχους, και πού πολλούς άκόμα.

—Τό ιερό μου ποίημα θα εινε άπάντων! Είπες.

Μά όπτε ή καθημερινή εργασία του, όπτε α περιλάτοι του στους άγρους, όπτε ή θρησκεία ικέ μελέτες του, καθάρσθοναν γ' άποσάσουν τή σκέψι του ποιητή από μερικάς άνάμνησις.

Έτσι, στις 29 Άπριλ 1875, έγραφε στην Ντελαί :

«Άν έχεις νέα άπ' τόν Άρθούρο, γράψε μου.

Στις 3 Σεπτεμβρίου τού έγραφε πάλι :

«Πι νέα από τό Έποκειμένο »

Τό ίδιο και στις έπομένες έπιστολές του.

Έντομαεζύ ό Ρεσιλά φρόντε έμωμούς να κρηθή τή διεύθυνση του από τό φίλο του. Αυτό όστόσο ζέν τόν έμωόδιζε να τού ζητή, από μέσου του Ν ελαί, χορήματα, και να τόν άπειλή, σε περιόταση που δέν θα τού τα έστειλε. Μά ό Πάω δέν άποχορούσε.

Τήν έποχή έκείνη ό Άσοθούρος έφινγε από τήν Στουτγκάρτη. Διέσχισε πεδός τήν Βυρτεμβέργη και τήν Έλβε λα και έφτασε τοιαυτός στο Μιλάνο, όπου τόν περιουσιάζε μια γορά παν πηκ κυρία. Σε λίγο έξέκινε γ α τή Νότιο Ίταλία, μη έπειδή τόν χητισσε ήλιαιο τού δρόμο τού Μπρινέτις, τού Γαλλικό προξενείο του Λιβόρνου φρόντισε για τήν έπιστροφή του στη Γαλλία. Φτωχόσμος τότε για κάμποσο καιρό στη Μασσαλία, άνάμεσα στους έμφορτώτες τής προκομίας, και

τόν Όκτώβριο ξαναγύρισε στο Σαρλεβύ. Μετά τήν έπιστροφή του άρχισε να ζητάει και πάλι από τόν Βερλαίν χορήματα, μη αυτός, άπτι χρημάτων, τού έστειλε ανστάσεις και συμβουλές.

Έντομαεζύ, ή μητέρα του Βερλαίν είχε εγκατασταθή στο Άρράς. Έκεί ήγχε ό Βερλαίν, να περάσι τις διακοπές τού θέρος τού 1875. Έπίσης έκεί πέρασε και τις διακοπές τών Χριστουγέννων τού ίδιου έτους. Στο Άρράς ό Βερλαίν συνάντησε μερικούς φίλους του : τόν Ντελαί, που ήρχαν κάθε Κυριακή έπίτηδες από τό Σαρλεβύ, όπου ήταν υπάλληλος στη Δημόγεια, και τόν Βιρναύο Ντεκουά, για λόγους ομοίω τού άποίου ό ποιητής προσπάθησε, χωρίς έπιτυχία, να πλοσάρη κωσάα στην Άγγλία.

Τήν άνοιξη τού 1876, ή Στεφανία, που διατηρείτο πάντοτε άκαμία, παρά τα έξήντα τέσσερα χρόνια τής, ήγχε και συνάντησε τό γιό της τόν Στίβεντ τής Άγγλίας. Πέρασε πολύ εύχάριστα έκει, φιλιαρώντας με τόν άδδα Κόλτμαν και παρακολούθώντας τις λειτουργίες τής Άγγλικανικής έκκλησίας.

Η έπιθυμία τού Πάω ήταν τώρα να μείνη ή μητέρα του όριστικά κοντά του. Μά γ α να πραγματοποιήση αυτό τό σχέδιο, έφτασε ό Πάω ό ίδιος να βοηθι μά καλύ εση θέσι. Τόσο που ήξερε κάπως τ' Άγγλικά, νόμιζε πως θα ήταν εύκολο να βοηθι στη γεωτική πώλη έπιμερήδη μαθήματα. Άποκααίτησε λοιπόν, όχι χωρίς λύπη, τους φίλους του Άντριους, τήν κόρη του Άλλύ, τόν καλό άθμηριο, τούς μαθητάς του, τό άλογο Τάρφου, τή μαύρη χελώνα άαίδη Πίγκ, κι' έφινγε με τή μητέρα του γα τή γεωτική πώλη Βοστώνη.

Στη Βοστώνη, μη έρα και γιός, εγκαταστάθηκαν στο σπίτι ενός Ίταλού, ό όποιος είχε ένα μικρό μουσείο από χορήλια και θησαυράνα, πού τό κυριώτερο στόλισμά του ήταν ό σκελετός μιας φράνας. Ο ποιητής έπεισε τόν Ίταλό να εγκαταστήσει μόνό του ό σκελετό αυτό Ένα τραπέζι και μερικές καρέκλες, συχνά δε ό δύο φίλοι τα έβαιναν έκει. Μά τα μαθήματα δέν παρουσιαζόντουσαν ποθεινά, κι' έπειδή ή οικονομίες άρχισαν να τρώγονται, τόν Ιούνιο ό Βερλαίν συνάδενε τήν μη έρα του στο Άρράς.

Σχεδόν άμέσως όμως αναγκάστηκε να ξαναγύριση στην Άγγλία, γιατί τού προσήφρασαν μια θέσι έσωτερικού διδασκαλίου στο Μπουρντιμωθ τού Χαλκιστό, στη μεσημβρινή άκτι τής Άγγλίας, άπάντων στη γήση τού Ουάϊ.

Έκεί ό Πάω είχε δώδεκα μόνο μαθητάς. Τις ώριπές ήμέρες ό Βερλαίν όποιος στην παρολία κι' έπαρνε τό μάτινο του μαζί τους.

Κι' ή ζωή τού έξακολουθούσε μονότονη και κλειστή. Ο Βερλαίν όποσίο δέν παραπονόταν καθόλου. Η πίστις του τόν έσωπάρθε. Άχτινοβολούσε μέσα σέ μάτια του. Ο Ντελαί γράφει δε ό ποιητής τήν έποχή έκείνη ήταν ευχάριτος και γλυκύος.

Μά οι έπιθυμίες του ήσαν πολύ άσπυτοι Μερικοί Ίρλανδοί προπάπτον ήσαν άληθινή διάβολα. Μια μέρα μαζί στα πού έπαιφε χόνη, ένας άπ' αυτούς έφριξε στον ποιητή μια μεγάλη άπό χόνη, στην όποια είχε βάλει μια πέτρα. Ο Βερλαίν, χτυπημένος στο κεφάλι, κλονίστηκε κι' έπεσε κάτω λιθόθιος. Πόνος ήταν ό ένσυχος : Ο πληγωμένος, όταν συντίθε, δέν τόμνησε να κατηγορήση κανέναν, γιατί δέν ήσπαζόταν κανένα. Μά τό έπεισίο αυτό διδασκασίε τήν άπτιθυρία τών μαθητών και ό εφιστηή ακετήτσαν δε ό Βερλαίν ήταν άνέκαυος να τούς έπιβλήθη.

Όταν τελείωσε και τό σχολιό άέκνετο έτος, συμπληρώθηκαν τήν χρόνια και τριές μήνες από τότε που ό ποιητής έκανε τό διδασκαλιό στην Άγγλία. Η έξορία του τόν βόασσε τόσα άόάνα και πού πάλι. Τό καλοαίρι τού έτους άπτού — 1877 — τό πέρας στο Άρράς, τήν πώλη εις τις πλατέες τις μεθυσμένες γα άφρας, άπες γοράρι ό ίδιος. Έπινε τόσο φρόνια έκει, όπτε δέν έπιγανε στον κωσενό, παρά τα άπτιθυμια τού Σαββάτου, γα να δη τις άκόνες στις εικονογραφημένες άημεμώθες.

Στις άρχές τού Σεπτεμβρίου ξαναγύρισε στο Μπουρντιμωθ τής Άγγλίας. Μά δε πάλι γα πάλι. «λογαριάω — έγραφε τότε σ' ένα φίλο του — να ξαναγύρισω σε λίγο στο Παρισι, γιατί εινε ή κατάλληλη στιγμή για να πετύχο καμιά θέσι στον εκπαιδευτικό κλάδο. Έχω γράψει άφθονους στίχους. Φρόντισε να μη βρης κανέναν έκδοτή, όχι και τόσο αίσχροκέρδη.

Και πράγματι, κατά τα τέλη Σεπτεμβρίου, ό Βερλαίν ξαναγύρισε στο Παρισι. Ο πόθος άνώθωπος πού συνάντησε έκει ήταν ό Ντελαί, ό όποιος τού διηγώθηκε πως είχε άφορική καθήγησις τού εκπαιδευτικού τής Παναγίας, στο Ρελλέ τών Άοθενών, και πως έπειτα από μερικές πλοικνίες με τόν δεσφιντή του, είχε εγκαταλείψει αυτή τή θέσι. Όλα αυτά τα διηγώθηκε στον Βερλαίν στο κωσενό, κι' ό ποιητής, με τό άσπυρό όπτος πού συνήθιζε, να παίρνει ώρες-ώρες, έδωκε άδικό στο φίλο του γα τόν κατηγορήσει, έπειδή έβανε τήν ήλιθότητα να εγκαταλείψη τή θέσι του.

Έπειτα από όχτώ μήνες, ό Ντελαί λάβαινε μια έπιστολή, με τή σφραγίδα τού Τεχνοδραμίου Ρεττέ.

(Ακολουθεί)

